

Народжені легендою

КУПИТИ

Історія, в якій поєдналися Артуріанська магія, пошук рідних коренів та переживання втрати. Коли мати Брі гине в автокатастрофі, дівчина, прагнучи втекти від горя, їде на навчання в інше місто. Однак швидко розуміє, що в кампусі відбувається якась магічна чортівня: летючі напівтілесні монстри; так звані Народжені легендою, що на них полюють; й один загадковий маг, який зве себе мерліном і вміє стирати спогади.

Бестселер *The New York Times*

НАРОДЖЕНІ ЛЕГЕНДОЮ

ТРЕЙСІ ДЕОНН

Трейсі Деонн
НАРОДЖЕНІ ЛЕГЕНДОЮ

Книга 1

Серія «Народжені легендою»

Оригінальна назва: LEGENDBORN.

Опубліковано за домовленістю з Eastern European and Asian Rights Agency, Ltd.

Усі права застережено.

Імпринт Readberry є складовою частиною видавництва «Ранок».

Історія, в якій поєдналися Артуріанська магія, пошук рідних коренів та переживання втрати. Коли мати Брі гине в автокатастрофі, дівчина, прагнучи втекти від горя, їде на навчання в інше місто. Однак швидко розуміє, що в кампусі відбувається якась магічна чортівня: летючі напівтілесні монстри; так звані Народжені легендою, що на них полюють; й один загадковий маг, який зве себе мерліном і вміє стирати спогади.

У вирі подій Брі дізнається, що на території кампусу розташоване таємне товариство нащадків короля Артура — Народжених легендою, а магічний Орден Круглого столу якось причетний до смерті її матері. Вирішивши будь-що з'ясувати правду, Брі опиняється в коловороті чарів, небезпеки, обману та — попри все — кохання.

Copyright © 2020 by Tracy Deonn

© Юрченко А. О., переклад, 2025

© ТОВ Видавництво «Ранок», 2025

Присвячується моїй матері

ВІДГУКИ ПРО КНИГУ «НАРОДЖЕНІ ЛЕГЕНДОЮ»

«Насичений і вибуховий дебют», — журнал *SLJ*, відгук із зірочкою за виняткову якість

«Не шукайте за океаном чи під каменем: ось саме той фентезійний роман для всіх минулих і майбутніх фанів оповідей, від яких спирає дух», — видання *Kirkus Reviews*

«“Народжені легендою” — це захоплива й напружена фантазія, що сплітає Артуріанські пригоди з культурою темношкірих людей із півдня в історію, яка змусила мене кричати. Вона зачепить читачів від початку й триматиме із затамованим подихом аж до фінальної, карколомної розв'язки», — Кваме Мбалія, автор серії бестселерів *Tristian Strong* за вибором *The New York Times*

«“Народжені легендою” — видатний дебют, який має затвердити місце Трейсі Деонн на радарі кожного прихильника фентезі й сучасної молодіжної прози. Вправне і проникливе поєднання Артуріанських легенд з історією афроамериканців півдня створює захопливу розповідь про таємницю, романтику та пошуки свого місця у світі. Цю книгу просто необхідно прочитати!» — Аліса Коул, відзначена нагородами авторка любовних романів

«“Народжені легендою” — чарівлива, визначна сучасна фентезі-книга про історію та силу, а Деонн — авторка, варта уваги», — Кірстен Вайт, авторка бестселерів *The Guinevere Deception* та *Slayer* за вибором *The New York Times*

«Ідеальна книга для прихильників Касандри Клер і Кірстен Вайт. Унікальне переосмислення Артуріанських легенд від Трейсі Деонн, повне магії та теплоти. Геніальний дебют!» — Ешлі Постон, авторка національного бестселера *Geekerella*

«Переосмислення короля Артура, яке створює місця за Круглим столом, запрошуючи нових читачів поринути в осередок його легенд. “Народжені легендою” Трейсі Деонн вплітає народні традиції півдня та магію темношкірих дівчат у пекучу сучасну історію про горе, силу та самопізнання», — Доніель Клейтон, авторка бестселера *The Belles* за вибором *The New York Times*

«“Народжені легендою” — книга, що п’янить та електризує кожну клітинку тіла. Вона перегукується з глибоким розумінням і вразливим обожнюванням того, що означає бути темношкірою дівчиною, яка шукає магію всередині себе. Трейсі Деонн захоплює з першої сторінки своїм ідеальним темпом, бентежливим сюжетом і владним стилем оповіді, який неможливо ігнорувати. Ця книга триматиме всю вашу сутність у заручниках, доки сторінка за сторінкою ви не зрозумієте, що насправді вона звільнила вас», — Л. Л. Маккінні, авторка схваленої критиками серії *Nightmare-Verse*

ПРОЛОГ

СИЛУЕТ ПОЛІЦІЯНТА РОЗПЛИВАЄТЬСЯ, а потім знову чіткішає.

Я не дивлюсь просто на нього. Насправді я не можу зосередитись на жодній речі у цій кімнаті, але коли все-таки переводжу погляд на поліціанта, його обличчя мерехтить.

Його значок, прямокутний бейдж з іменем, затискач для краватки... Усі невеликі металеві елементи в нього на грудях брижать і виблискують, мов сріблясті монети на дні фонтана. Він ніби весь розтікається. Він наче несправжній.

Проте я не замислююсь про це. Не можу.

Крім того, усе має вигляд начебто не з цього світу, коли ти проплакала три години поспіль.

Поліціант із медсестрою привели мене та мого батька у крихітну кімнатку зі стінами м'ятого кольору. І зараз вони сидять із протилежного від нас краю столу. Вони кажуть, що «роз'яснюють нам ситуацію». Ці люди видаються нереальними, так само як і «ситуація», яку вони намагаються роз'яснити.

Я не плачу через смерть матері. Чи через жаль до себе. Я плачу тому, що ці незнайомці — медсестра, лікар, поліціант — не знали моєї мами, однак були поряд із нею, коли вона померла. А коли помирають твої рідні, доводиться слухати, як незнайомці своїми словами перетворюють твій жах на реальність.

— Ми знайшли її на трасі 70 близько восьмої, — говорить поліціант.

Вмикається кондиціонер. У наші обличчя лине різкий запах лікарняного мила та мийного засобу для підлоги.

Я слухаю, як ці люди, котрих я не знаю, говорять про мою маму в минулому часі. Говорять про людину, яка привела мене у цей світ і подарувала мені теперішнє. Просто перед моїми очима вони переводять у минулий час моє серце, моє розірване серце, яке досі б'ється і стікає кров'ю.

Це зневажливо.

Ці незнайомці в уніформах розривають мене на частини своїми словами, але ж вони просто виконують свою роботу. Не можна

кричати на людей, які просто виконують свою роботу, правда?

Але ж так хочеться.

Мій батько сидить на м'якому кріслі зі штучної шкіри. Воно скрипить, коли батько нахиляється вперед, аби прочитати дрібний текст на паперах. Звідки ці документи взялися? Хто носить із собою підготовані документи про смерть моєї матері? Чому вони готові до цього, якщо я не готова?

Батько ставить запитання, залишає свій підпис, кліпає, вдихає, киває... Цікаво, як він іще може щось робити? Життя моєї матері зупинилося. Хіба не повинні все і всі теж зупинити своє існування?

Її розчавило всередині нашого сімейного авто. Її знайшли майже складеною навпіл під приладовою панеллю після того, як винуватець аварії втік із місця події. Вона була сама, допоки якийсь люб'язний, але, напевне, переляканий добродій не побачив її перекинуте авто на узбіччі.

Останні слова, які я розлючено сказала мамі минулого вечора, криваво-червоною ниткою тягнуться до іншого лютневого вечора. До вечора, коли ми з найкращою подругою Еліс, сидячи у підвалі дворівневого будинку її батьків, вирішили, що підготовча програма вступу до Університету Північної Кароліни в Чапел-Гіллі — це наша мрія. Протягом двох років здібні старшокласники можуть отримати шанс на безоплатну освіту в Університеті Північної Кароліни, спробувати жити в гуртожитку та стати самостійними. Принаймні так написано у брошурі. Для мене та Еліс, двох дівчат з етнічних меншин, підготовча програма була квитком геть із маленького містечка в сільській місцевості Північної Кароліни. Для нас підготовча програма означала великі ідеї та великі навчальні аудиторії. А ще пригоди. Ми разом заповнили заяви на вступ. Разом після уроків пішли просто до поштового відділення Бентонвіля. Разом вкинули конверти в поштову скриньку. Якби ми разом вступили на підготовчу програму, то могли б піти з Бентонвільської старшої школи та переїхати в університетський гуртожиток, що розташований лише за чотири години їзди від дому. І від батьків, які тримали нас у лещатах так міцно, що іноді було важко дихати.

За десять років до мого народження мама була випускницею Каролінського університету. Успішною науковицею. Я слухала ці розповіді роками. Бачила зарамковані фотографії складних хімічних

дослідів: мензурки та скляні піпетки, захисні окуляри, що зручно влаштувались на маминих високих вилицях. Насправді це вона винна в тому, що в моїй голові зародилася така ідея. Принаймні в цьому я себе переконувала.

Вчора нам прийшли листи з відповідями. Батьки Еліс знали, що вона подала заявку. Вони світилися від щастя так, ніби самі вступили на підготовчу програму.

Я знала, що в мене вдома все мине інакше. Я подала заявку за маминою спиною, упевнена, що, коли я вступлю, коли отримаю той лист, вона забуде про свою потребу тримати мене на короткому повідці. Я вручила їй блакитно-білий конверт із Каролінського університету, усміхаючись, неначе це якийсь трофей.

Я ніколи раніше не бачила її такою злою.

Мій мозок не сприймає місце, в якому сидить зараз моє тіло. Він перебирає останні тридцять шість годин, намагаючись знайти те саме «чому», яке пояснило б це лікарняне приміщення.

Минулого вечора: вона репетувала про довіру та безпеку, про те, як не потрібно спішити дорослішати. Я верещала про несправедливість, про те, на що я заслуговую, і про те, як сильно мені хочеться втекти від брудних ґрунтових доріг.

Цього ранку: прокинувшись, я досі кипіла від злості. Лежачи в ліжку, я дала мовчазну обіцянку не розмовляти з нею цілий день. Від цієї обіцянки мені стало краще.

Сьогодні: звичайний, нічим не видатний вівторок, окрім того, що для мене він супроводжувався надокучливим голосом у підсвідомості, який повторював: «Поговоримо пізніше».

Сьогодні ввечері: наприкінці робочого дня вона поїхала додому машиною.

Потім: інша машина.

Тепер: ця блідо-зелена кімната і запах дезінфекційного засобу, який опікає мені ніздрі, коли я вдихаю.

Назавжди: «поговоримо пізніше» — не те саме, що «ми вже ніколи не поговоримо».

Нитка, що тягнеться від лютого, затягується навколо мене, і мені здається, що я більше не зможу зробити жодного подиху, однак поліціант і досі говорить, мерехтить та виблискує.

Повітря навколо нього видається живим. Він неначе просякнутий магією.

Проте коли весь твій світ розсипається, дрібка магії — це... ніщо.

Три місяці по тому

ЧАСТИНА ПЕРША

ОРДЕН

ПЕРШОКУРСНИК КАРОЛІНСЬКОГО УНІВЕРСИТЕТУ мчить крізь темряву і пірнає вниз зі скелі у місячну ніч.

Від його крику понад головами розлітаються сонні птахи. Цей звук відлунює від кам'яної стіни, що оточує кар'єр Іно. Траєкторію польоту хлопця відстежують ліхтарики, освічуючи те, як його руки й ноги молотять повітря, допоки він не вдаряється об воду з оглушливим сплеском. Згори, на краю скелі зо тридцять студентів аплодують та кричать, і їхня радість видається оглушливою посеред сосен. Конусоподібні промені світла рухаються поверхнею озера, неначе живе сузір'я. Увесь натовп затамував подих. Усі вдивляються, шукаючи. Чекають. Аж тут хлопець із ревом виринає з води, і натовп вибухає.

Стрибки зі скелі — це ідеальна формула розваг для білих хлопців із півдня: сільська безрозсудність, дрібка обережності та виклик. Я не можу відвести погляду. З кожним їхнім стрибком мої ноги підходять на сантиметр ближче до краю. Кожен стрибок у порожнечу, кожна мить невагомості перед падінням запалює іскру дикого бажання в моїх грудях.

Я заштовхую це бажання глибше. Замикаю його намертво. Забиваю двері дошками.

— Пощастило, що він не зламав собі ноги, — шепоче Еліс своїм легким акцентом.

Вона пихкає, визируючи за край скелі, щоб подивитись, як усміхнений стрибун хапається за випнуті брили та ліани, аби піднятися скелею. Її пряме смоляно-чорне волосся прилипає до скронь. Вогкий кінець серпня тисне на нас своєю теплою липкою долонею. Оскільки мої кучері уже й так зав'язані у гульку, якомога далі від шиї, я простягаю Еліс запасну гумку зі свого зап'ястя. Вона мовчки бере її і зав'язує волосся у хвіст.

— Я почитала про цей кар'єр дорогою сюди. Кожні кілька років молодь тут травмується, падає на камені, тоне. Ми ні за що на світі не стрибатимемо, до того ж уже пізно. Нам треба йти.

— Чому? Бо тебе кусають? — я відганяю малесенького, ледь помітного москіта від її руки.

Еліс втупляє в мене погляд, перш ніж мовити:

— Мене ображає твоя квола спроба перекласти провину на мене. Найкращі подруги так не поводяться. Тебе звільнено.

Еліс хоче отримати диплом із соціології, а потім, ймовірно, податися в юриспруденцію. Вона почала проводити мені допити ще відтоді, як нам було по десять років.

Я зводжу очі догори:

— Ти вже звільняла мене з посади найкращої подруги разів п'ятдесят відтоді, як ми були ще малими, але досі винаймаєш мене. Ненавиджу цю роботу. Менеджмент просто жахливий.

— Але ти однаково повертаєшся. Докази, навіть якщо й непрямі, свідчать про те, що робота тобі все-таки подобається.

— Платять непогано, — знизую я плечима.

— Ти знаєш, чому мені це не подобається.

Я дійсно знаю і не те щоби планувала порушувати закон у нашу першу ніч у кампусі. А втім, після вечері з'явилася нагода у формі Шарлотти Сімпсон, дівчини, яку ми знали з часів старшої школи Бентонвіля. Шарлотта зазирнула до нашої кімнати в гуртожитку, перш ніж ми встигли розкласти речі, вимагаючи, щоб ми склали їй компанію на вечірці. Провчившись два роки на підготовчій програмі, цьогогоріч Шарлотта офіційно вступила до Університету Північної Кароліни і, схоже, десь у цьому проміжку перетворилася на гуляку.

Вдень Національний парк ріки Іно відкритий для походів, кемпінгу та катання на байдарках, але якщо пробратися сюди після зачинення, як зробили всі ці підлітки, — це ймовірно (чи ба стовідсоткове) незаконне проникнення. Зазвичай я б на таке не погодилась, але Шарлотта пояснила, що ніч перед першим днем занять особлива. Це традиція для деяких третьокурсників і четвертокурсників — влаштовувати вечірку на кар'єрі. «А стрибки першокурсників зі скелі в мінеральне озеро — теж традиція?» — подумалось мені. Парк розкинувся в округах Оранж і Дарем та розташований північніше від магістралі I-85, приблизно у двадцяти п'яти хвилинах від кампусу. Шарлотта привезла нас сюди на своєму старому сріблястому джипі, і протягом усієї поїздки я відчувала, як

Еліс поряд зі мною на задньому сидінні просто корчиться від того, наскільки це незаконно.

Нестримний сміх стрибуну досягає вершини скелі раніше, ніж його голова. Навіть не згадаю, коли востаннє мій сміх звучав так само.

— Тобі це не подобається, тому що... — я знижую голос до драматичного шепоту, — це проти правил?

Темні очі Еліс палають за її окулярами:

— Якщо нас спіймають уночі за територією кампусу, то автоматично відрахують з підготовчої програми.

— Стривай-но, Герміоно. Шарлотта сказала, що студенти стрибають щорік.

Лісом пронісся ще один стрибун. Потужний сплеск. Оплески. Еліс смикає підборіддям у бік інших студентів:

— Це їхня справа. Скажи мені, а що ти тут забула?

Відповідь проста: я не в змозі висидіти в нашій кімнаті. Бо відтоді, як померла мама, десь всередині мене живе інша я, яка хоче з криками все троцити.

Я здіймаю одне плече:

— А хіба є кращий спосіб почати нашу пригоду, окрім як із дрібки непокори?

На Еліс це враження не справило.

— Хтось сказав «непокора»?

Чоботи Шарлотти з тріскотом ступають по листю і соснових голках. Цей різкий звук виділяється на тлі монотонного сюрчання цвіркунів і низьких ударів басів, які долинають до нас із вечірки. Шарлотта підходить до мене і відкидає своє рудувате волосся з плеча.

— Ви стрибаєте? Це ж традиція, — вона кривить губи в усмішці. — І це весело.

— Ні, — зривається з губ Еліс. Мабуть, щось промайнуло на моєму обличчі, бо Шарлотта всміхається, а Еліс говорить: — Брі...

— Шарлотто, ти хіба не на медичному? — питаю я. — Як ти можеш бути такою розумною і водночас так погано впливати на нас?

— Це ж універ, — відповідає дівчина, знизуючи плечима. — «Розумні, але погано впливають на інших» — так можна описати половину студентів.

— Шар? — лунає чоловічий голос із-за потріпаного гостролиста.

На обличчі Шарлотти з'являється широка усмішка ще до того, як вона обертається, щоб поглянути на високого рудоволосого хлопця, що простує до нас. В одній руці він тримає червону пластикову склянку, а в іншій — ліхтарик.

— Привіт, красунчику, — мурчить Шарлотта, нагороджуючи його усміхненим поцілунком.

— Шар? — беззвучно перепитую я в Еліс, чиє обличчя перекошилося.

Коли ці двоє відліплюються одне від одного, Шарлотта жестом кличе нас до себе.

— Котику, це новенькі дівчата з підготовчої програми, що приїхали з мого міста. Брі та Еліс, — вона вчіплюється в руку хлопця, наче коала. — А це мій хлопець, Еван Купер.

Еван вивчає нас достатньо довго, аби мені стало цікаво, що він про нас думає. Еліс має тайвано-американське походження, низенька, жилава, зі спостережливим поглядом і майже постійною напівусмішкою. Її життєвий принцип — вдягатися так, аби «про всяк випадок» справити гарне враження, і сьогодні вона обрала темні джинси та блузу в горошок із коміром «Пітер Пен». Під пильним поглядом Евана вона поправляє свої круглі окуляри на носі та сором'язливо махає йому рукою.

Я маю зріст 172 сантиметри (досить висока, щоб скидатися на студентку університету) і темну шкіру. Обдарована маминими вилицями та фігурою і батьковими пухкими губами. Я вділася у старі джинси й футболку. Сором'язливість — це точно не про мене.

Коли Еван переводить погляд на мою персону, його очі розширюються:

— Ти та дівчина, чия мама померла, так? Брі Метьюз?

Всередині мене з'являється цівка болю, але потім стіна стає на своє місце. Смерть створює альтернативний всесвіт, але після трьох місяців я вже маю засоби, щоб жити в ньому.

Шарлотта штрикає Евана ліктем у ребра, а поглядом наче метає в нього ножі.

— Що? — він здимає руки. — Ти ж мені сказала...

— Вибач, — перериває його Шарлотта, примирливо дивлячись на мене.

Моя стіна працює у двох режимах: вона ховає те, що мені необхідно сховати, і допомагає показати те, що треба показати. Це особливо корисно з людьми типу «мені так шкода». Своїм внутрішнім поглядом я бачу, що стіна зараз зміцнена. Міцніша за дерево, залізо, сталь. Мусить бути, бо я знаю, що трапиться далі: Шарлотта з Еваном почнуть виливати передбачуваний потік слів, який говорять усі, коли усвідомлюють, що розмовляють із дівчиною, яка втратила маму.

Це наче бінго під назвою «Втішити людину, яка тужить», лишень коли всі цифри в рядку будуть закриті, програють усі.

Шарлотта оживає. Ну от, починається...

— Як ти? Чи можу я якось допомогти?

Подвійний удар.

Яка справжня відповідь на ці два запитання? Тобто дійсно щира відповідь? «Погано» і «ні». Але натомість я кажу:

— Все гаразд.

Ніхто не хоче чути справжні відповіді. Чого хочуть люди типажу «мені так шкода» — це добре почуватися через те, що поставили ці запитання. Ця гра просто жахлива.

— Навіть уявити не можу, — бурмотить Шарлотта, закриваючи ще одну цифру на картці для бінго. Вони можуть уявити, а проте воліли б цього не робити.

Деякі крупини правди здатна розкрити лише трагедія. Перша крупинка, що виринула на поверхню для мене, — це те, що коли люди визнають твій біль, вони хочуть, щоб і твій біль визнав їх у відповідь. Вони мусять побачити його в реальному часі, інакше ти не виконуєш своєї частини угоди. Ненаситним поглядом блакитних очей Шарлотта шукає мої сльози, видивляється тремтіння губ, проте моя стіна стоїть міцно і дівчина нічого не знайде. Водночас Еван уважно вишукує мої журбу та страждання, але коли я у жесті непокори піднімаю підборіддя, він відводить погляд.

Добре.

— Співчуваю твоїй втраті.

Дідько.

І зі словами, які я найбільше ненавиджу, Еван перемагає в бінго.

Люди втрачають речі через неувважність. А потім знаходять їх у тому місці, де загубили. Але ж я не втратила свою маму. Вона загинула. Її не знайти.

А разом із нею померла Брі, яка була «до», хоч я і вдаю, що це не так.

Брі «після» з'явилася на наступний день після маминої смерті. Того вечора я лягла спати, а коли прокинулась, нова «я» вже була там. Брі «після» була зі мною на похороні. Брі «після» була зі мною, коли наші сусіди постукали у двері, принісши співчуття та запіканку з броколі. Брі «після» була зі мною, коли засмучені родичі та друзі нарешті розійшлися по домівках. Навіть попри те що я пам'ятаю лише розпливчасті уривки з лікарні (згідно з батьковою дивною моралістичною книгою про скорботу — це втрата пам'яті, пов'язана з травматичними подіями), тепер я маю Брі «після». Вона — небажаний сувенір, який мені лишила смерть.

У моїй свідомості Брі «після» на вигляд майже така сама, як Брі «до». Висока, атлетичної статури, шкіра теплого коричневого відтінку, плечі ширші, ніж мені хотілося б. Але якщо мої темні дрібні кучерики зазвичай зв'язані на маківці, у Брі «після» волосся стирчить в різні боки, скидаючись на гілля дуба. Якщо мої очі карі, то її переливаються брунатно-жовтим, багряним і смоляно-чорним кольорами розплавленого заліза у печі, бо Брі «після» готова вибухнути будь-якої миті. Найгірше вночі, коли вона тисне на мою шкіру зсередини і біль просто нестерпний. Ми разом шепочемо: «Пробач, мамо. Це я в усьому винна». Біль живе і дихає у мене в грудях, відстаючи лише на один удар серця, ступаючи за моїм життям і подихом, наче розлючене відлуння.

Стримувати його — це ніби відпрацьовувати повний робочий день.

Еліс не знає про Брі «після». Ніхто не знає. Навіть мій батько. Особливо мій батько.

Еліс прочищає горло, і цей звук наче цунамі проривається крізь мої думки. На скільки часу я випала з реальності? На хвилину? Дві? Я зосереджуюсь на них трьох, обличчя в мене кам'яне, стіна досі на місці. Еванові стає незручно від мовчанки, і він видає:

— До речі, твоє волосся просто крутезне!

Навіть не дивлячись, я знаю, що кучері, які повилізали з моєї ґульки, ніби живі та від нічної вологості тягнуться високо в небо. Я наїжуюсь, бо його тон більше схожий не на комплімент, а на те, що

він натрапив на якусь веселу дивинку, і ця дивинка — темношкіра я й мої афрокучері. Чудово.

Еліс кидає на мене співчутливий погляд, який Еван геть не помічає. Звісно ж, він його не помітив, як інакше?

— Здається, з нас уже годі. Може, підемо?

Шарлотта надуває губи:

— Ще пів години, обіцяю. Я хочу сходити на вечірку.

— Так! Ходіть подивитесь, скільки бляшанок із пивом я зможу випити одним махом! — Еван закидає руку на плече своєї дівчини та тягне її за собою, перш ніж ми встигаємо заперечити.

Еліс ледь чутно щось бурмоче і йде за ними, переступаючи високу траву, що росте по краю лісу. Здебільшого це просо волокнисте та злинка канадська. Коли моя мама ще була жива і показувала мені рослини, вона називала їх котячою травою та кінським бур'яном.

Еліс уже майже дійшла до дерев, коли усвідомила, що я не йду за нею.

— Ти йдеш?

— Я прийду за хвилину. Хочу ще подивитися, як стрибають, — я тицяю пальцем собі за спину.

Еліс підходить назад до мене.

— Я почекаю з тобою.

— Не треба. Ти йди з ними.

Подруга пропалює мене поглядом, розриваючись між тим, щоб повірити мені на слово і розпитувати далі.

— Подивитись, не стрибати?

— Подивитись, не стрибати.

— Метті.

Її дитяче прізвисько для мене (Метті — скорочено від мого прізвища) розворушує щось глибоко у моїх грудях. Останнім часом давні спогади набули такої властивості, навіть ті, які не стосуються її, і я просто не можу цього терпіти. Перед моїми очима, з яких от-от поллються сльози, все розпливається, і мені доводиться зморгнути, щоб риси Еліс — бліде обличчя, окуляри, які постійно сповзають на кінчик носа — знову стали чіткими.

— Я... Я знаю, що ми не так це собі уявляли. Тобто наш від'їзд до університету. Але... Я думаю, що твоя мама змиралась би з цим.

Через якийсь час.

Я переводжу погляд на найдальшу річ, яку тільки можу розгледіти у місячному світлі. На іншому краю озера дерева стоять наче затінена бахрома між кар'єром і темним небом.

— Ми цього ніколи не дізнаємось.

— Але...

— Завжди якесь «але».

У голосі Еліс з'являється жорстка нотка:

— Але ж якби вона була тут, я не думаю, що вона хотіла б, аби ти... ти...

— Аби я що?

— Стала іншою людиною.

Я копаю камінець.

— Мені треба побути самій. Насолоджуйся вечіркою. Я невдовзі прийду.

Еліс оглядає мене, начебто оцінюючи мій настрій.

— «Ненавиджу крихітні вечірки. Вони тримають людину в постійному напруженні».

Я примружуюсь, шукаючи ці знайомі слова у своїй пам'яті.

— Ти що... щойно процитувала Джейн Остін?

У темних очах подруги з'являється вогник.

— А хто затятіший книголюб: той, хто процитував, чи той, хто впізнав цитату?

— Стривай, — я хитаю головою від подиву. — Це цитата із «Зоряних війн»?

— Ні-і, — усміхається Еліс. — Із «Нової надії».

— Ви йдете? — наче стріла, пролітає крізь ліс безтілесний голос Шарлотти. У погляді Еліс досі залишається краплина тривоги, але вона стискає мою руку та йде геть.

Коли я перестаю чути шурхіт її кроків у підліску, то видихаю. Дістаю свій телефон.

«Агов, мала, ви з Еліс уже заселилися?»

Друге повідомлення надійшло п'ятнадцятьма хвилинами пізніше:

«Я знаю, що ти наша Відважна Брі, яка була готова втекти з Бентонвіля, але не забувай про нас, маленьких людей, що лишилися вдома. Зроби так, щоб мама пишалася тобою. Подзвони, коли зможеш. Люблю, тато»

Я заштовхую телефон назад до кишені.

Я дійсно була готова втекти з Бентонвіля, але не тому, що була відважною. Спершу я хотіла лишитися вдома. Після всього, що сталося, це здавалося правильним рішенням. Проте коли минуло декілька місяців життя під одним дахом наодинці з батьком, моє відчуття провини стало нестерпним. Ми тужили за одною людиною, лишень наша туга була різною. Ми були ніби магніти на уроці фізики: можна наблизити однакові полюси один до одного, але вони ніколи не торкнуться. Я не здатна досягнути батькової туги. Та насправді й не хочу. Зрештою я поїхала з Бентонвіля, тому що було надто страшно лишатися.

Я прогуляюсь уздовж урвища, віддаляючись від натовпу, водночас залишаючи кар'єр ліворуч від себе. Що не крок довкола мене розлітається аромат мокрої землі та соснових голок. Якщо вдихнути достатньо глибоко, мінеральний запах розкришеного каменю застрягає у горлі. За тридцять сантиметрів переді мною земля тікає вниз, і широко розкидається озеро, відбиваючи небо, зорі та можливості ночі.

Звідси я бачу, що мусили долати стрибуні: коли формувався кар'єр, земля та камені сточувалися під тридцятиградусним кутом. Аби не зачепитися за скелю, потрібно швидко бігти та далеко стрибати. Не можна вагатися.

Я уявляю, як біжу так, ніби моя мета — добігти до Місяця. Біжу так, ніби можу залишити позаду весь гнів, сором і плітки. Я вже майже відчуваю приємне печіння у м'язах, відчуваю, як по моїх венах розливається сильний солодкий адреналін, коли я перелітаю через край скелі у порожнечу. Без жодного застереження із мого шлунка неначе запаленою мотузкою піднімається полум'яна іскра життя Брі «після», і цього разу я її не стримую. Вона розгортається за моїми ребрами, і її гарячий натиск такий потужний, що здається, ніби я от-от вибухну.

Частина мене цього хоче.

— Я б не стрибав на твоєму місці.

Насмішкуватий голос за спиною змушує мене здригнутися, а кількох пташок, що ховалися у гіллі дерев, із клекотом полетіти геть.

Я не чула, як хтось підійшов через підлісок, але за мною, легко спершись на дерево, стоїть високий темноволосий хлопець із таким виглядом, ніби був там весь цей час. Його руки схрещені на грудях, а ноги у чорних берцях схрещені на рівні щиколоток. Вираз обличчя у хлопця ліниво-зневажливий, наче йому не стає сил навіть показати повноцінну емоцію.

— Вибач, що втрутився. Мені здалося, що ти хотіла стрибнути зі скелі. Сама. У темряві, — ліниво протягує він.

Від його краси трохи моторошно. Він має бліде аристократичне обличчя з гострими рисами, обрамлене високими вилиццями. Решта його тіла неначе створена з тіней: чорна куртка, чорні штани та смоляно-чорне волосся, що кучерями спадає на чоло та опускається трохи нижче вух із тунелями, в яких красуються маленькі чорні плаги. Йому точно не більш як вісімнадцять, але щось у його рисах не ладнає з підлітковим віком — контур щелепи, форма носа. Його нерухомість.

Хлопець, водночас юний і дорослий, дозволяє мені себе порозглядати, але лише мить. Потім він ніби з викликом підіймає погляд своїх світло-карих очей. Коли наші погляди зустрічаються, крізь мене проноситься пекучий електричний розряд, із голови до п'ят, залишаючи по собі страх.

Я ковтаю, відводжу погляд.

— Я б дострибнула.

— Стрибати зі скелі — нерозумно, — фиркає він.

— Тебе ніхто не питав.

Я маю вперту жилку, яка проявляється через інших упертих людей, а цей хлопець точно з таких.

Я ступаю крок праворуч від нього. Рухаючись швидко, мов кіт, він простягає до мене руку, але я вивертаюсь, перш ніж він встигає мене схопити. Він здіймає брови, а куточок його губ смикається.

— Я тебе раніше не бачив. Ти новенька?

— Я йду геть.

Я розвертаюсь, але хлопець наздоганяє мене за два кроки.

— Ти знаєш мене?

— Ні.

— Я Селвін Кейн.

Від його погляду по моїх щоках розбігаються крихітні невидимі електричні іскри.

Я здригаюсь і ставлю між нами руку, наче щит.

Навколо мого зап'ястя в ту саму мить змикаються пальці. Занадто гарячі, занадто сильні. Від зап'ястя до ліктя проноситься легке поколювання.

— Чому ти затулила обличчя?

Я не маю що відповісти йому. Чи собі. Я намагаюся вирватись, але його хватка сталева.

— Відпусти!

Очі Селвіна злегка розширюються, а потім звужуються — він не звик, щоб на нього кричали.

— Ти... Ти щось відчуваєш? Коли я на тебе дивлюсь?

— Що? — я смикаюсь, але він без жодних зусиль міцно тримає мене. — Ні.

— Брешеш.

— Я не...

— Тихо! — наказує він. У моїх грудях загоряється полум'яне обурення, але він переводить свої незвичайні очі на моє обличчя. Відразу ж гасячи його. — Дивно. Я подумав...

Зненацька ніч прорізають крики, але цього разу вони лунають не від стрибунів зі скелі. Ми обоє розвертаємось до лісу, вдивляючись у його глиб, у бік вечірки на галявині. Знову крики, проте не п'яно-веселі.

Я чую низький рик біля свого вуха. Підстрибую, коли усвідомлюю, що цей звук видає нахабний хлопець, який досі міцно тримає моє зап'ястя у своїх пальцях. Поки він вдивляється в дерева, його губи викривлюються у задоволеній посмішці — я бачу два ікла, що майже торкаються його нижньої губи.

— Схопили.

— Схопили кого? — вимогливо запитую я.

Селвін здригається, ніби зовсім забув про мою присутність, і відпускає мене з розчарованим риком. Він зривається з місця, зникаючи в лісі — мовчазна тінь поміж дерев. Зникає з овиду, перш ніж я встигаю якось відреагувати.

З вечірки ліворуч від мене доноситься різкий крик. Праворуч від себе я чую підвищені голоси стрибунів, які теж помчали назад до галявини. Кров у моїх венах застигає.

Еліс.

Моє серце починає несамовито битися, і я лечу до стежки, аби побігти за Селвіном, але тільки-но опинившись у тіні дерев, через темряву я майже не розрізняю, що в мене під ногами. Через три кроки я шпортаюсь і важко падаю в ожину. Гілки дряпають мені долоні та руки. Я роблю два нерівні вдихи. Дозволяю очам пристосуватися. Підводжусь. Прислухаюсь до звуку криків студентів. Потім по моїх венах розливається адреналін, і я пробігаю майже кілометр у правильному напрямку, рухаючись швидко, але обережно, і дивуючись, як же Селвін, хай йому грець, зумів так хутко пробігти лісом без ліхтарика.

Коли я зрештою вивалююсь на галявину, вечірка скидається на цілковитий хаос. Студенти штовхають одне одного, щоб вибігти на довгу вузьку стежку, яка веде до гравійної стоянки з машинами. Десь за деревами чутно, як накатною хвилею заводяться двигуни. Двоє хлопців силкуються підняти й завантажити у багажники позашляховиків кеги з пивом, а тим часом невеличкий натовп поряд із ними намагається «облегшити» бочки, п'ючи просто зі шлангів. Поряд із багаттям коло з двадцяти людей радісно кричить, піднявши високо у повітря пластикові склянки і телефони. На кого б вони не дивились, це точно не могла бути Еліс. Вона б намагалася знайти мене, так само, як я шукаю її. Я дістаю телефон, але не бачу жодних пропущених дзвінків чи смс. Напевно, вона в паніці.

— Еліс!

Я прочісую натовп у пошуках подруги, або хвоста й футболки Шарлотти, або рудого волосся Евана, але їх ніде нема. Пробігаючи повз, мене штовхає напівроздягнена і промокла до нитки дівчина.

— Еліс Чен!

Повітря застилає густий дим від багаття, і я майже нічого не бачу. Я пробіраюся крізь спітнілий несамовитий натовп, вигукуючи ім'я Еліс.

Висока білявка кидає на мене сердитий погляд, коли викрикую занадто близько до неї, і я відповідаю їй тим самим. Вона бездоганна

у такому самому сенсі, як добре доглянутий кинджал: гострий, блискучий, манірний. І злегка самовдоволений. Точно типаж Еліс. Дідько, та де ж вона?

— Усі забирайтеся, доки хтось не викликав копів! — кричить білявка.

Копів?

Я підводжу погляд саме в ту мить, коли коло зі склянками в руках розривається. Мені знадобилася лише секунда, аби побачити причину нещодавніх криків і того, чому хтось може викликати копів: бійка. Ще й сильна. Четверо здоровенних п'яних хлопців у купі метушаться на землі. Мабуть, футболісти, які щойно закінчили передсезоння та заряджені адреналіном, пивом і хтозна-чим іще. Один зі здорованів ухопився за футболку іншого, так міцно натягнувши тканину, що я чую, як тріскає шов. Третій звівся на ноги й відходить, готуючись вдарити четвертого у живіт ногою. Я наче спостерігаю за гладіаторським боєм, лишень замість броні юнаки вкриті горами м'язів, їхні шиї товщиною з моє стегно, і замість зброї вони розмахують кулаками розміром із неприродно велетенські грейпфрути. Буремна брудна хмара, яку вони утворили, здійняла в повітря стільки диму та пилу, що я ледь не прогавила легенький пробиск світла та руху над їхніми головами.

Що за?..

Ось! Знову він! Щось миготить і стрибає у повітрі над головами хлопців. Щось зеленувато-срібне підлітає, спадає та блимає, стаючи то видимим, то невидимим, неначе якийсь збій у голограмі.

Цей образ зачіпає ниточку спогадів. Миготливий вогник... І саме відчуття від нього вибиває повітря з моїх легень. Я вже бачила його, але не пам'ятаю де...

Із перехопленим подихом я розвертаюсь до студента, що стоїть поряд зі мною, хлопця з великими очима у футболці університетської спортивної команди «Тар Гілз».

— Ти це бачиш?

— Ти про довбнів, які б'ються без причини? — він стукає по своєму телефону. — Ясна річ. Що, на твою думку, я зараз фільмую?

— Ні, я про... про вогник, — я показую в бік мерехтіння. — Он там!

Хлопець дивиться у той бік, а потім на його обличчі з'являється єхидний вираз:

— Ти щось курила?

— Ходімо! — білявка пробивається крізь коло глядачів, зупиняючись між «бійцями» та натовпом, уперши руки в боки. — Треба їхати!

Хлопець поряд зі мною відмахується від неї:

— Не затуляй кадру, Тор!

Тор зводить очі догори:

— Тобі треба йти, Дастіне!

Від її розлюченого погляду більшість роззяв тікають.

Але те «щось» досі на місці, за головою білявки. Із шаленим серцебиттям я знову роздивляюся сцену. Більше ніхто не помічає сріблястої маси, що ширяє та коливається над головами хлопців. А може, просто ніхто не здатен її побачити. У моєму шлунку розливається холодний страх.

Горювання робить дивні речі з розумом людини. Це я знаю напевне. Одного ранку, через кілька тижнів після маминої смерті, тато сказав, що йому здалось, ніби він відчув запах сирної каші на плиті — моєї улюбленої та маминої фірмової страви. А я одного разу почула мамине наспівування в коридорі біля моєї кімнати. Щось настільки буденне та просте, настільки звичне та незначне, що на мить попередні тижні здалися лише нічним жахіттям, а тепер я прокинулась і мама жива. Смерть діє швидше, ніж людський мозок.

Я видихаю крізь спогади, міцно заплющую очі, потім знову розплющую. «Більше ніхто цього не бачить, — думаю я, оглядаючи купку людей востаннє. — *Ніхто...*»

Окрім хіба що фігури з іншого боку багаття, захованої між стовбурами двох дубів.

Селвін Кейн.

Він дивиться вгору, вираз його обличчя розважливий. Роздратований. Його пронизливий погляд теж спостерігає за штукенцією, яка водночас то з'являється, то зникає. Довгі пальці сіпаються біля стегон, у п'яті виблискуючи срібними персями. Без жодного застереження крізь пасма диму, що вихорами та хвилями здіймаються над багаттям, очі Селвіна знаходять мої. Він зітхає. Буквально зітхає, наче тепер, коли з'явилося це голограмне створіння,

я стала йому нудна і надокучлива. Крізь мій страх проривається образа. Не розриваючи зорового контакту, Селвін робить різкий рух підборіддям, і навколо мого тіла наче батогом зненацька огортається невидима енергія, що смикає мене назад, геть від хлопця та того «чогось». Вона тягне мене так сильно й так швидко, що я ледь не падаю. Губи хлопця ворухнуться, але я не чую, що він говорить.

Я опираюсь, але невидима мотузка відповідає: сильний біль у моєму тілі розкривається в одне-єдине слово — йди.

Це слово формується в мозку наче моя власна ідея, про яку я просто забула. Цей наказ випалюється перед очима та відлунюється, ніби дзвін, що забив глибоко у моїх грудях, доки я більше не чую нічого, крім цього звуку. Рот і ніс заливає запаморочливий запах: трохи диму, а потім — трохи кориці. Потреба піти геть заповнює мій світ, тиснучи на мене так сильно, що повіки змикаються.

Коли я знову розплющую очі, то вже стою обличчям у напрямку стоянки. З наступним подихом я крокую геть.

2

ЙДИ. НЕГАЙНО.

І я йду. Негайно.

Це рішення здається правильним. Добрим. Найкращим.

Поряд зі мною йде і Дастін.

— Мені треба йти, — він хитає головою, ніби намагаючись усвідомити, чому не пішов із вечірки ще раніше.

Я помічаю, що киваю головою, погоджуючись. Тор наказала нам піти, і ми мусимо робити, як вона сказала. Ми вже вийшли на гравійну доріжку, до стоянки лишилося кілька хвилин.

Я шпортаюсь об гілляку, падаю набік і вдаряюсь об дерево, хапаючись руками за нерівну кору сосни. Раптовий різкий біль на моїх уже подряпаних долонях розрізає імлу «йди» і пікантний присмак «негайно», доки обидва слова не розчиняються. Замість того щоб тиснути на мене, мов штанга, наказ пурхає навколо моєї голови, мов комар.

Дастіна вже не видно.

Я ковтаю повітря, доки мої думки знову не належать мені, доки я не опановую своє тіло достатньо, аби відчути, як просочена потом футболка прилипає до грудей і спини.

Спогади виринають, наче бульбашки крізь олію — повільно та ліниво, доки не вибухають яскравими кольорами.

Селвін. Його знуджений погляд. Його губи, з яких у темряву ллється потік слів, нагадуючи холодний вітер, що зносить у далечінь моє бажання залишитися та замінює його наказом іти. Його воля, що огорнула мої спогади про летюче створіння та розкришила їх у грудку пилу та розрізнених образів, а потім перетворила цю грудку на дещо нове — нічим не примітне порожнє місце над багаттям, без жодного сліду якого б то не було створіння. Але цей новий спогад не відчувається справжнім. Це лише тонка нетривка плівка, створена зі сріблястого диму, крізь який чітко проглядається правда.

Він заклав у нас із Дастіном фальшиві спогади, але тепер я згадала, як усе було. Це неможливо...

Зненацька я чую голос і ховаюся за дерево.

— Лише ці четверо. Решта повернулася до стоянки.

Це Тор, та білявка, що кричала на всіх. Вона продовжує:

— Ми можемо поквапитись? У мене побачення із Сар. Підемо випити у «Теп Рейл».

— І Сар зрозуміє, якщо ти запізнишся.

Це вже Селвін. Далі він зауважує:

— Цей майже набув тілесної форми. Довелося стерти пам'ять двом останнім про всяк випадок.

Я стримую ахання. Тор і Селвін досі на галявині за п'ять метрів від мене. Що б вони не робили, вони у згоді. Я бачу їх крізь дерева, бачу, як вони кружляють довкола багаття, дивлячись угору. В повітрі досі миготить, стаючи то яскравішою, то прозорішою, брудно-зелена фігура. Четверо п'яних футболістів, напевно, перебувають у повному сум'ятті, бо вони тільки зараз вирішили передихнути. Вони сідають, важко дихаючи. Їхні обличчя закривавлені, погляди дезорієнтовані. Один із них пробує підвестися, але Селвін опиняється біля нього, не встиг той і кліпнути. Рука Селвіна падає на плече хлопця неначе ковадло, змушуючи здорованя опуститися на землю так різко, що я чую, як він вдаряється колінами. Хлопець скрикує від болю і падає вперед, зупиняючи себе руками, а я тим часом стримую власний зойк.

— Чуваче! — викрикує інший хлопець.

— Замовкни, — рявкає Селвін.

Поранений хлопець пручається під рукою Селвіна, але той тримає його без жодних зусиль, навіть не дивлячись. Погляд Селвіна ні на мить не відривався від мерехтливої штукенції, що рухається над їхніми головами. Після кількох болючих вдихів хлопець видає низький стогін.

— Ви троє, сюди до нього.

Решта хлопців обмінюється поглядами в мовчазній дискусії.

— Негайно! — гаркає Селвін, і хлопці підповзають навкарачки та сідають біля свого травмованого друга.

Тієї миті я усвідомлюю, що маю вибір. Я можу вирушити на пошуки Еліс із Шарлоттою. Еліс буде страшенно занепокоєна. Я можу піти, як Селвін і наказав. Я можу знову вибудувати свою стіну, щоб забарикадуватися від того, що тут відбувається, хай чим би це не було, з хлопцями, яких я не знаю, в університеті, в якому я ще до ладу і не почала навчатися. Я можу заховати свою цікавість, просто як

ховаю Брі «після», як ховаю свою журбу. Або я можу лишитися. Якщо це не проста галюцинація, викликана горем, то що ж воно таке? По моєму чолу стікає піт, заливаючи очі. Я прикушую губу, оцінюючи варіанти.

— Щойно я заберу їх зі шляху, він кине́ться навтьоки, — попереджає Селвін.

— Та невже? — сухо зауважує Тор.

— Огризатимешся потім. Зараз полюй.

«Полюй»? Моє дихання пришвидшується.

— Чия б гарчала... — пирхає Тор, але тягнеться собі за плече по щось, чого я не бачу.

Всі мої варіанти вибору враз зникають, коли просто нізвідки з'являється сріблястий дим. Він зміїться та набуває обрисів навколо Селвіна, неначе жива істота, огортаючи його руки та груди, ховаючи його тіло. Його бурштинові очі світяться... Буквально світяться як два сонця, а кінці його чорного волосся тягнуться вгору, охоплені яскравим блакитно-білим полум'ям. Пальці його вільної руки стискаються та вигинаються біля стегна, неначе він стягує та збовтує повітря. Це неможливо, але він водночас має і страшніший, і ще прекрасніший вигляд, ніж раніше.

Сріблястий дим матеріалізується та огортає хлопців-студентів. Вони навіть оком не повели... Бо не бачать його. Але я бачу. Селвін і Тор теж бачать.

Коли Тор ступає крок назад, я нарешті можу побачити, що саме вона тримає у руках — темний металевий стрижень, вигнутий у формі арки. Вона робить різкий рух донизу, і стрижень розкривається, формуючи... Лук! Хай йому грець, це ж лук!

Побачивши її зброю, напружені футболісти кричать і кидаються на всі боки, нагадуючи крабів.

Ігноруючи їх, Тор сильно тягне за один кінець і дістає сріблясту тативу. Вправними пальцями напинає її на зброю. Перевіряє натяг. Дівчина, яку я назвала самовдоволеною, витягає стрілу з прихованого сагайдака між своїми лопатками та натягає її, навіть не дивлячись. Вдихає та одним потужним рухом підтягує лук угору, а стрілу — до свого вуха.

Один зі здорованів тицяє в неї тремтячим пальцем:

— Що...

— Куди стріляти? — питає Тор, ніби хлопець не видав ні звуку. Низка м'язів напружується в її біцепсі, у передпліччі.

Селвін схиляє голову, оцінюючи істоту:

— У крило.

Тор націлюється, тятива натягується сильніше:

— Чекаю сигналу.

Стукіт серця.

— Стріляй!

Дуже швидко одна за одною відбуваються три речі.

Стріла Тор вилітає.

Селвін кидається поперед хлопців, розставляючи руки та бурмотячи слова, яких я не чую.

А хлопці підводяться. Вони рядком обходять багаття і йдуть у мій бік.

Стріла Тор пройняла мерехтливу масу. На частку секунди я помічаю у диму від багаття крила. Пазури. Глухий удар — і створіння корчиться на землі, піднімаючи з неї листя та бруд. Із нього стирчить половина стріли. Що б це не було, воно не більше за опосума. Але настільки ж розлючене. Я здригаюсь. Опосум. З крилами. Футболісти наближаються до мене, і я ховаюся з їхнього овиду, доки вони не пройдуть. Коли я бачу їхні обличчя, моя кров холодне: роти розтулені, погляди розфокусовані. Вони рухаються так, ніби їх накачали наркотиками.

Невже і я мала такий вигляд?

Повітря розриває вереск, притягуючи мою увагу назад до Селвіна і Тор. Шипіння.

Голос. Такий, ніби металом скребуть по склу.

— Мерліне...

Я спантеличено кліпаю. Мерлін? Тобто як чарівник короля Артура?

Селвін наближається до миготливого створіння, яке посмикується від стріли Тор. На кінчиках пальців його простягнутої руки з'являються п'ять тонесеньких, як голки, промінчиків світла. Він різко смикає зап'ястям, і світлові списики летять у землю. Створіння кричить: Селвін пришпилив його на місці, наче метелика до дошки. Від його низького сміху я здригаюсь.

— Не просто якийсь мерлін.

Створіння знову шипить від болю та люті.

— Придворний маг!

На обличчі Селвіна з'являється дика усмішка:

— Уже краще.

Моє серце на мить зупиняється. Маг. Чари.

— Цей маленький, Селе, — Тор надуває губи, наставляючи нову стрілу на лук.

— Байдуже, наскільки він малий, — заперечує Селвін. Чи ба Сел. — Йому тут не місце.

Істота намагається вирватись. Я чую, як б'ються крила.

Сел цокає язиком.

— Що ти тут робиш, маленький ізелью? — він розтягує слово «ізель» і додає наприкінці глузливу посмішку.

— Народжені легендою! — ізель видає звук, схожий на форкання. — Пронозливі зрад...

Сел наступає йому на крило. Сильно. Створіння верещить.

— Годі про нас. Кажи, що ти тут робиш?

— Кормлюся!

Сел зводить очі догори.

— Так, це ми бачили. Знайшов собі іскру агресії та роздмухав її, доки не отримав бенкет. Так хотів нажертися, що навіть не побачив нас, коли ми були просто під тобою. Але так далеко від кампусу? Ти слабка жалюгідна істота. Заледве тілесна. Хіба не було б легше харчуватися ближче до своєї брами?

Із землі у тому місці, де лежить загнаний у пастку ізель, роздається скреготливий ритмічний звук. Я не відразу усвідомлюю, що цей звук — сміх. Сел також його чує. Його зуби вискалюються.

— Тобі весело?

— Та-а-ак, — протягує ізель. — Дуже ве-е-есело...

— Розповідай. Ми не чекатимемо всю ніч, — попереджає Сел. — Чи краще сказати, що в тебе нема цілої ночі? Ти помреш тут. Чи цього ти теж не зрозумів?

— Не моя-я-я брама, — хрипить істота.

Сел стискає зуби.

— Тобто «не твоя брама»?

Створіння знову сміється. Цей звук атональний і неправильний. Погляд Села стрибає на Тор. Досі цілячись в ізеля, вона хитає

головою та знизує плечима. Ні він, ні вона не знають, що це означає.

— Не моя брама. Не моя брама...

Без зайвих слів одним твердим рухом Сел стискає руку в міцний кулак. Світлові шпильки збираються разом. На мить з'являється промінь світла та звучить моторошний крик, після якого миготлива фігура істоти вибухає зеленим пилом.

Мої ноги ніби приклеїлися до землі. «Вони мене знайдуть, — думаю я, — бо я занадто перелякана, аби втекти».

— Їх може бути кілька, — Тор відкладає свій лук. Сел задумливо опускає голову. — Селе?

Тиша.

— Ти чув мене?

Хлопець пронизує її своїм поглядом.

— Я чув тебе.

— То ми полюємо чи ні, придворний магу? — пихкає вона.

Сел повертається обличчям у протилежному напрямку від того місця, де я сховалася. З його спини та плечей просто-таки випромінюється напруження. Він вирішує:

— Полюємо.

Селвін бурмоче якесь слово, якого я не розумію, і знову з'являється сріблястий дим. Він кружляє навколо багаття, доки вогники не гаснуть, залишаючи галявину в темряві.

— Рушаємо.

Я затамовую подих, але Тор із Селом не розвертаються в мій бік. Натомість вони простують до тієї частини лісу, яку хлопець уважно вивчав. Я чекаю, доки їхні голоси повністю стихнуть. Хоча я вже не боюсь того, що вони можуть зробити, якщо знайдуть мене — мені однаково потрібен час, аби приборкати тремтіння у кінцівках. Зрештою вони зникають.

Секунда тиші, дві секунди, і знову починають сюрчати цвіркуни. Я навіть не помітила, коли вони замовкли.

Деся на гілці вгорі тихо й невпевнено цвірінькає пташка. Я теж видихаю, відчуваючи якусь спорідненість із нею. Я цілком упевнена, що розділяю її відчуття: ізель був надзвичайним монстром, що якимось дивом харчувався людьми, але Селвін — це щось інше. Щось гірше.

Кожнісінька жива істота в лісі заховалася від нього.

Я стою на місці ще мить, досі залякла, а потім зриваюсь на біг.
Я біжу крізь темряву з усієї снаги та не озираюсь.

3

ВИБІГШИ З-ПОМІЖ ДЕРЕВ, я сповільнююсь, занурившись у думки про неймовірне зникнення.

У нічному небі блимають блакитні й червоні вогні, і мій шлунок заповнює страх, важкий та огидний. На стоянці з'явилося патрульне авто з офісу шерифа округу Дарем, і мої друзі стоять поряд із ним, розмовляючи з патрульним, що тримає у руці блокнот.

Шарлотта й патрульний помічають мене. Патрульний, білий чоловік за сорок, згортає свій блокнот і ставить руку на пояс, ніби нагадуючи мені, що сенсу тікати нема. А пістолет у кобурі на іншому його боці важко не помітити.

Еліс прихована позаду, неначе мовчазна тінь із понурою головою. Її волосся звисає спереду, як щільна чорна завіса, приховуючи обличчя дівчини. Від її вигляду в мене щемить на серці.

Коли я наближаюся до авто, патрульний звертається до Шарлотти:

— Це ваша подруга?

Шарлотта киває, а потім продовжує поспіхом виправдовуватися й перепрошувати.

Я підходжу до Еліс та оглядаю її:

— З тобою все гаразд?

Вона не відповідає і не дивиться на мене. Я простягаю руку до її плеча, але вона ухиляється, відсуваючись геть від моїх пальців.

— Еліс...

— Якщо вже всі в зборі... — протягує чоловік. Змучено зітхнувши, він обходить патрульну машину з боку водія (навмисне затягуючи час, я в цьому впевнена) і спирається на капот. — Міс Сімпсон, відпускаю вас із попередженням. Наступного разу отримаєте штраф. Міс Чен і міс...

Він вичікувально схиляє голову в мій бік і здіймає брову.

Я проковтую клубок у горлі, серце шалено б'ється.

— Метьюз.

— Ага, — він киває у бік заднього сидіння патрульного авто. — Ви двоє ідете зі мною.

Руки Еліс, яка сидить поряд, трясуться на колінах. Я кидаю погляд на підсвічений блакитним цифровий годинник автівки. 22:32. Ми вже одинадцять хвилин їдемо назад до кампусу темними, порожніми путівцями, граючи в мовчанку. Ні Еліс, ні я ще ніколи не їздили у поліційній машині. Всередині пахне шкірою, збройним мастилом і ще чимось різким, м'ятним. Мій погляд падає на круглу зелено-чорну бляшанку тютюну Скоул зі смаком «класичний вінтергрін»^{1}, що стоїть у підскляннику між двома передніми сидіннями. Фу. З іншого боку від металевої сітки, яка розділяє авто навпіл, стоїть запилений ноутбук, під'єднаний до центральної консолі. Нижче від нього із цілої купи електронних пристроїв стирчать перекручені дроти та безліч циферблатів і перемикачів. Патрульний, на чиєму бейджі написано «Норіс», метушиться з радіо, доки із хрипкого динаміка не роздається приспів *Sweet Home Alabama*^{2}.

Мені шістнадцять. Я уважна. Я прислухаюсь до розповідей дядьків, кузенів (та навіть власного батька!) про зустрічі з поліцією, про те, як їх зупиняють на дорозі. Я бачу відео в інтернеті. Поки я сиджу в цій машині та уявляю всі ці ситуації, моє серце просто вистрибує з грудей. Не знаю, чи є в нашій країні бодай одна темно-шкіра людина, яка може зі стовідсотковою впевненістю сказати, що почувається безпечно поряд із поліцією. Точно не після останніх кількох років. Та, мабуть, і ніколи такого не було. Можливо, десь є кілька таких людей, але я з ними не знайома.

Еліс натягнута мов струна, її погляд не відривається від нескінченної стіни затінених дерев, які проминають за вікном. Норіс на водійському сидінні постукує великими пальцями по керму та підспівує: «Боже, я повертаюся додому до Тебе».

— Еліс, — пошепки гукаю я. — Дещо сталося...

— Я не розмовляю з тобою.

— Та годі, — шиплю я. — Там, біля багаття було... — лишенько, я навіть не знаю, з чого почати. Але продовжую: — Здається, все розпочалося з бійки...

— Припиніть теревені, — наказує патрульний Норіс. Я знаходжу його погляд у дзеркалі заднього огляду. Він здіймає одну брову, ніби кажучи: «Ну, скажи щось. Тільки спробуй». Я кліпаю та відвертаюсь.

Через кілька хвилин Норіс починає говорити:

— Отже, Кароліна. Мій син подавав документи кілька років тому. Не взяли. Непросто туди потрапити. Ще й дорого.

Ми з Еліс не знаємо, що відповісти на це.

— Як вам удалося?

Ми обидві вагаємось. Удалося що? Вступити чи оплатити? Еліс відповідає першою:

— Стипендія.

— А ти, подружко? — очі Норіса знаходять мене у дзеркалі. — Гадаю, за допомогою пільг?

Еліс клякне, а в мене волосся стає дибки. Я ніяка йому не «подружка», і я не соромлюся того, що отримала фінансову допомогу, але він питає не про це: на його самовдоволеному обличчі написано «толерантність до меншин?».

— За високі досягнення, — проціджую я крізь стиснуті зуби, навіть попри те, що це анітрохи його не стосується.

Він видає смішок:

— Ясно.

Я видихаю прилив безпомічної люті. Мої пальці втискаються у стегна, напружуючись через усе, чого я зараз не можу собі дозволити сказати.

Через кілька хвилин авто вповільнюється. Нам іще далеко до кампусу, а попереду не видно ані перехрестя, ані зустрічної машини, лише двосмугову дорогу, підсвічену фарами патрульного авто. Раптом я помічаю, чому Норіс зупинився. З лісу на іншому боці дороги з'явилися два силуети. Коли патрульна машина з увімкненим дальнім світлом наближається, ці силуети затуляють очі руками. Норіс зупиняється поблизу них, стишує музику та опускає вікно.

— Трохи запізно для прогулянки.

— Норіс, правильно?

Від цього голосу з мого обличчя відхлинула вся кров. Плечі патрульного Норіса напружуються.

— Кейн, — погляд чоловіка стрибає вліво, — Морган. Перепрошую. Не впізнав вас.

Еліс притуляється до вікна, аби краще роздивитися тих двох, кого я вже знаю як Селвіна і Тор. «Народжені легендою».

— Я помітив, — м'яко зауважує Сел.

КУПИТИ